

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. Свиленград, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20215620200844 по описа за 2021
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 351А-613 от 20.09.2021 година на Началника на РУ – Свиленград, с което на М. П. К. с ЕГН ***** от град Свиленград, ул.,*****” № 3, област Хасково, със съдебен адрес: град Свиленград, бул.,„България” № 55, област Хасково, чрез адвокат Маргарит Камбуров, за нарушение на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

Жалбоподателят М. П. К. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и неправилен – не бил извършил нарушението, датата на издаване на НП предхождала датата на съставяне на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН), не бил запознат с цитирания в НП АУАН, не била ясна същността на санкционния обжалван акт – НП или Заповед за прилагане на принудителна административна мярка и не били посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Претендират

се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят М. П. К., не се явява и не се представлява. С Писмена молба-становище адвокат Маргарит Камбуров иска от Съда да отмени обжалваното НП на основанията, посочени в Жалбата. Претендират се разноси на основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата (ЗА).

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на РУ – Свиленград, редовно призовани, н е изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

На 15.07.2019 година Младши полицейски инспектор М.Д.М. в качеството си на полицейски орган издава на основание чл. 64, ал. 1 от ЗМВР Разпореждане с рег.№ 351р-18201, отправено до жалбоподателя да не допуска нарушаване на нощната тишина на открито в „Клайджиевата къща“, представляваща къща за гости, чийто собственик и материалноотговорно лице е. В Разписката инкорпорирана в самия документ е наличен подпис на лицето, до което е отправено Разпореждането – жалбоподателя М. П. К., но не е посочена датата на връчването му. В Писмо с вх.рег.№ 7761 от 26.11.2021 година АНО сочи, че Разпореждането е връчено в деня на съставянето му.

След подаден сигнал на ЕЕН 112 за нарушаване на нощната тишина в „К.ата къща“, находяща се в село Мезек, област Хасково, около 00.30 часа на 18.08.2021 година свидетелите Даниел Теофиров И. и Д. Г. В. посещават същата, като констатираат, че в двора има група празнуващи хора и се чува висока музика. В посочения смисъл е и Докладната записка на свидетеля И..

След извършена проверка на дата 15.09.2021 година, предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. Т. Ив. – Младши инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (държавен служител в МВР), във връзка с възложените му функции по охрана на обществения ред и ЗМВР, съставя против жалбоподателя и в негово присъствие АУАН серия АА с бланков № 805714 и с входящ № 351А-613, входящ на 21.09.2021 година. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си Д. Г. В.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че лицето не е изпълнило писмено полицейско Разпореждане. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 64, ал. 1 и ал. 4 от ЗМВР, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 15.09.2021 година, който сочи че няма възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не постъпва Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на РУ - Свиленград издава процесното НП № 351А-613 на 20.09.2021 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема фактическите констатации, изложени в АУАН, който сочи с № 351А-613/21.09.2021 година, като правно квалифицира нарушението по следния начин – чл. 64, ал. 1, вр. ал. 4 от ЗМВР и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв. НП е редовно връчено на жалбоподателя на 26.10.2021 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗМВР, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1371 от 11.11.2015 година и Заповед № 8121з-1098 от 25.08.2017 година, изменена и допълнена със Заповед № 8121з-251 от 05.03.2021 година, всички на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Д. Т. Ив. е държавен служител в МВР и че Димитър Янакиев се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 267, ал. 2 от ЗМВР – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността

„Началник на РУ – Свиленград” от Димитър Янакиев е служебно известно на настоящия Съдебен състав.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 29.11.2021 година свидетели – Д. Т. Ив. и Д. Г. В.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориha от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Д. Т. Ив. и Д. Г. В., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява първият от посочените свидетели да има личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да състави АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на посочените свидетели не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават от насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че свидетелят по Акта – В., е и свидетел, присъствал при установяването на нарушението, а относно факта, че това лице, както и актосъставителят са в служебно правоотношение с АНО, следва да се има предвид, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при

съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година, докладчик Съдията Пенка Костова. Ето защо, според Съда показанията на посочените двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт, че не е изпълнил писмено полицейско Разпореждане. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Спазени са предвидената форма като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Вярно е и че в АУАН не е посочен ЕГН на Д.В., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и адреса по местоработата му, както и че е служител на МВР, е налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност. От друга страна констатиращият пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Следва да се посочи, че действително на няколко места в НП е посочена и думата „Заповед”, но това не създава неяснота в жалбоподателя относно същността на издадения акт, тъй като думите „Наказателно постановление” са изписани с големи и удебелени букви, което налага извода, че именно това е наименованието на санкционния акт.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 267, ал. 1 от ЗМВР и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 267, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно чл. 267, ал. 1 от ЗМВР, АУАН се съставят от органи на МВР, оправомощени от Министъра на вътрешните

работи. Видно от т. 1.6 от Заповед № 8121з-1098 от 25.08.2017 година, изменена и допълнена със Заповед № 8121з-251 от 05.03.2021 година, двете на Министъра на МВР, е налице оправомощаване в полза на полицейски органи в структурите на РУ в състава им. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 15.09.2021 година актосъставителят Д. Т. Ив. е заемал длъжността „Младши инспектор в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган. В тази насока е и изявлението на свидетеля И., направено в открито съдебно заседание, проведено на 29.11.2021 година. Предвид изложеното актосъставителят Д.И. безспорно се явява полицейски орган, който има правомощията по чл. 267, ал. 1 от ЗМВР, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗМВР. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове. Фактът, че в НП от дата 20.09.2021 година е цитирано, че е издаден въз основа на АУАН от дата 21.09.2021 година, не променя изводите на Съда, тъй като действително в санкционния акт се цитира документ с дата, следваща датата на издаването му, но в случая това нарушение не е съществено, тъй като е важно, че считано от датата на издаване на НП до датата на връчването му не е изтекъл 6-месечния срок за издаването му, т.е. не е наличен проблем във връзка с разпоредбата на ал. 3 на чл.34 от ЗАНН. От друга страна следва да се посочи, че АУАН е съставен на дата 15.09.2021 година (с чието съдържание е запознат жалбоподателя предвид наличието на подписа му под съдържанието на АУАН), но е входиран в Регистратурата на АНО на дата 21.09.2021 година. Т.е. наведените в Жалбата възражения, касаещи некоректно посочена дата на съставяне на АУАН и незапознаване с този цитиран в НП АУАН са неоснователни.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

–

Правилна е дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и

предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗМВР, „полицейските органи могат да издават Разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено или устно.”. Внимателния прочит на тази разпоредба води до извода, че с разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗМВР се дава възможност на полицейските органи да издават Разпореждания, като същите не са със задължителен характер, какъвто има разпоредбата на чл. 64, ал. 4 от ЗМВР, която регламентира, че „Разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му.”. Описаната в АУАН и НП фактическа обстановка сочи на извършено нарушение на чл. 64, ал. 4 от ЗМВР, която именно разпоредба вменява на гражданите задължение за изпълнение на Полицейските разпореждания, издадени по реда на чл. 64, ал. 1 от ЗМВР. Т.е. правилно като нарушена е посочена нормата на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗМВР – налице е посочена прецизна цифрова квалификация на нарушението. Фактът, че при посочване на нарушената правна норма АНО не е посочил, че ал. 1 е във връзка с ал. 4 не променя горните изводи на Съда, тъй като са посочени двете относими към случая алинеи на чл. 64 от ЗМВР.

В случая е ясно какво точно Разпореждане жалбоподателят не е изпълнил. Налице е описание на издаденото Полицейско разпореждане, както и условията на издаването. Вмененото нарушение е за изпълнително деяние по допустителство като са конкретизирани конкретните бездействия на лицето – допуснало е нарушаване на тишината на открито в „К.ата къща”, чийто собственик и материалноотговорно лице е. По делото не е налице спор, че жалбоподателят не е запознат, респ. че не е получил писменото Полицейско разпореждане, т.е. Съдът приема, че К. е бил запознат със съдържанието на Разпореждането от 2019 година.

В Жалбата се твърди незаконосъобразност на НП, като се излага довод, свързан с налагане на наказание за допустителство. Възражението е неоснователно. На първо място текста на чл. 57, ал. 1, т. 6 и чл. 42, т. 5 от ЗАНН визират задължение на наказващия орган да посочи законовите

разпоредби, които са нарушени виновно, но не визиращи изискване са посочване на формата на вина, тъй като за разлика от НК (чл. 11, ал. 4), административните нарушения се наказват и при двете форми на вина - умисъл или непредпазливост. По аргумент на противното на чл. 11, ал. 4 от НК при административните нарушения, извършени при непредпазлива форма на вина, тяхната наказуемост се изключва само в изрично предвидени в съответните закони случаи (чл. 7, ал. 2 от ЗАНН). Определено състава на чл. 257, ал. 1, вр.чл. 64, ал. 4 от ЗМВР не изключва административна отговорност при непредпазливост. Т.е. жалбоподателят е бил адресат на Полицейското разпореждане от дата 15.07.2019 година. Фактът, че не е направил необходимото да се съобрази с разпореденото му, като субект и адресат на същото, води до ангажиране на личната му отговорност.

Казано по друг начин - при това положение и доколкото твърденията на жалбоподателя за липса на извършено нарушение от негова страна не намират опора в нито едно от събраните по делото доказателства, следва да се заключи, че чрез своите действия К. действително не е изпълнил едно задължително (според указаното в чл. 64, ал. 4 от ЗМВР) Разпореждане на полицейски орган (служител на МВР, което релевантно обстоятелство Съдът приема за доказано по безспорен начин), което не е застрашавало по никакъв начин живота и здравето му, за да откаже да се подчини. Другите две предпоставки по чл. 64, ал. 4 от ЗМВР, които биха позволили това, също не са налице, тъй като даденото Разпореждане не е съдържало и очевидно за жалбоподателя престъпление или административно нарушение, то е задължително за изпълнение и адресатът на това Разпореждане е длъжен да го изпълни. Преценката на полицейския орган защо приема, че следва да се издаде спрямо дадено лице конкретно по съдържание Разпореждане, не подлежи на проверка в конкретното производство. При издадено по надлежния законов ред и от компетентен полицейски орган Разпореждане с конкретно съдържание, което не съставлява очевидно за лицето престъпление или нарушение, същото следва да се изпълни. Несъмнено писменото полицейско Разпореждане към жалбоподателя да не допуска нарушаването на нощната тишина на открито в „К.ата къща” е било отправено поради необходимост от изпълнение на възложените функции. Следователно Съдът приема, че Разпореждането е било издадено законосъобразно и в изпълнение на правомощия на полицейския служител. Поради това К. е осъществил

състава на нарушението, за което е санкциониран, не само от обективна страна, но и от субективна страна, тъй като е бил запознат със задължението да изпълни това Разпореждане, но очевидно не се е съобразил с него.

„Допускането” като изпълнително деяние предвижда форма на вина - евентуален умисъл или небрежност. В конкретната хипотеза Съдът намира, че дори и извършителят да не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, същият е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, поради което се касае за форма на вина - небрежност по смисъла на чл. 11, ал. 3 от НК, вр.чл. 11 от ЗАНН (вид непредпазливост). Самият жалбоподател в своята Жалба сочи, че не отговаря за действията на други лица. Но Съдът приема, че същият като собственик и материалноотговорно лице на къщата за гости е бил длъжен и е могъл да предвиди (като възможности на субекта) нарушаването на нощната тишина на открито. Като не е взел необходимите мерки по опазване на нощната тишина на открито, жалбоподателят не е проявил дължимата грижа и е допуснал това, т.е. при задължение за действие, жалбоподателят е бездействал. Недоказано остана твърдението, че лично е запознал посетителите с Правилника за дневния ред в къщата за гости (такъв не беше представен въпреки изрично дадените указания в тази насока). Отделно от това Правилникът касае дневния ред, а не редът през нощта. Но дори и да се приеме, че е запознал посетителите с правилата в къщата за гости е следвало да предприеме мерки да не допуска нарушаването на нощната тишина като назначи персонал, монтира видеонаблюдение, присъства лично на място и т.н. Деянието, извършено виновно от нарушителя, законодателят е въздигнал в административно нарушение и го е обявил за наказуемо. Ето защо Съдът не е съгласен с тезата на жалбоподателя, изложена в Жалбата и в Писмената молба-становище на процесуалния представител, касаеща липсата субективния елемент от състава на инкриминираното деяние.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на

административното нарушение, Съдът приема, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай. И това е така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. С процесното изпълнение на Полицейско разпореждане, дадено в писмен вид е била нарушена нощната тишина в късен час, като са били притеснени живеещите наблизо лица. Липсват и никакви особени извинителни обстоятелства за извършването на нарушението. Фактът, че в къщата за гости посетителите са празнували не променя изводите на Съда, тъй като въпросната дата 18.08.2021 година – вторник, е работен ден и хората се нуждаят от почивка през тъмната част от денонощието, за да бъдат трудоспособни през светлата такава. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗМВР, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

В чл. 257, ал. 1 от ЗМВР е предвидено, този който не изпълни Разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, да се наказва с Глоба от 100 лв. до 500 лв. В конкретния случай АНО е наложил Глоба в минималния размер. Съдът счита, че при определяне на наказанието наказващият орган е спазил разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е обсъдил всички обстоятелства, имащи значение за определяне на наказанието, както се е съобразил същото с тежестта на самото нарушение. Правна възможност за намаляне размера на

наказанието няма. Така наложеното с обжалваното НП наказание Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Независимо от изложеното в конкретния случай настоящият Съдебен състав намира, че обжалваното НП подлежи на отмяна, т.е. Жалбата е основателна, за което Съдът привежда следващите правни съображения:

Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, освен възраженията при съставяне на Акта в тридневен срок от подписването му нарушителят може да направи и Писмени възражения по него. В случая АУАН № 351А-613, бланков № 805714, въз основа на който е издадено процесното НП, е бил съставен на 15.09.2021 година. По силата на цитираната правна норма срокът за подаване на Възражение срещу Акта следва да е изтекъл на 18.09.2021 година – събота, почивен (неприсъствен) ден. По правилата за броене на сроковете по чл. 183, ал. 4 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден. Поради това срокът за подаване на Възражения срещу АУАН следва да се счита за изтекъл на 20.09.2021 година (понеделник, тъй като 19.09.2021 година – неделя също е неработен ден) – първият присъствен ден след последния неприсъствен ден.

Предвид горното настоящата инстанция приема, че тридневният срок от съставянето на Акта до издаването на НП не е бил спазен, тъй като НП е било издадено на 20.09.2021 година - в срока за подаване на Възражения. Това от своя страна е нарушило правото на защита на наказаното лице, което не е могло да направи възражения, каквато възможност АНО е длъжен да му осигури с оглед реализиране в пълнота на законово признатото му право. Изключение от правилото на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН законодателят е предвидил единствено с разпоредбата на чл. 44, ал. 4 - в случай, че нарушителят няма постоянен адрес в Република България, като и в този случай трябва да се даде възможност за обяснения и възражения, направени от лицето, включително и писмени, каквато хипотеза не е налице в случая. Неспазването на коментирания срок представлява съществено нарушение на процесуалните правила и самостоятелно основание за отмяна на санкционния акт. В посочения смисъл е Решение № 266 от 26.11.2021 година, постановено по КАНД № 945/2021 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова.

В случай че не се възприема горната теза на настоящия Съдебен състав, то се излагат следните мотиви:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като би достигнал до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не биха се констатирани недостатъци на актовете. Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. Спазена би била административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна, на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на

жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие от 23.11.2021 година, сключен между М. П. К. и адвокат Маргарит Илиев Камбуров, изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е иницирано по Жалба на санкционираното лице М. П. К., който е бил представляван по делото от надлежно упълномощения адвокат Маргарит Камбуров, а оспореното от него НП е отменено от Съда. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на ответника да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

На основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 1, вр.чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Съдът определя размера на адвокатското възнаграждение на 300 лв. за въззивната инстанция.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при

обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски.

При вторият вариант на разсъждение в полза на процесуалния представител на жалбоподателя не биха се дължали разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 351А-613 от 20.09.2021 година на Началника на РУ – Свиленград, с което на М. П. К. с ЕГН ***** от град Свиленград, ул. „*****” № 3, област Хасково, за нарушение на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗМВР е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр.чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от ЗА, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Маргарит Илиев Камбуров от Адвокатска колегия - Разград, сумата от 300 лв. (триста лева), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА адвокатска защита и съдействие на М. П. К. по АНД № 844 по описа на Свиленградския Районен съд за 2021 година.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____